

Кума лиса.

(Приказва К. Лукашевичъ).

ивѣли единъ дѣдо и една баба. Отишли тѣ единъ пѣтъ въ полето да жѣнатъ и си занесли за обѣдъ гърне съ млѣко. Стигнали на нивата. Бабата попитала дѣдото:

— Дѣдо, кѣдѣ да скрия гърнето?

— Тури го, бабо, въ храститѣ.

Бабата послушала дѣдото и го скрила въ храститѣ. Гърнето било покрито съ платѣнце и завързано съ врѣвчица.

Заловили се старцитѣ да жѣнатъ. Ето че тича насамъ кума лиса, и видѣла гърнето въ храститѣ. Поискало ѝ се да види какво има въ него, па била и хубавичко прѣгладнѣла.

„Чакай да видя, какво има въ това гърне. Може да е нѣщо за ядене. Както съмъ прѣгладнѣла—добрѣ ще ми дойде“.

Прѣдпазливо, полекичка се приближила тя до гърнето, прѣгризала платното и вижда млѣко.

— „Ехъ че хубаво! Отдавна не съмъ хапвала млѣчице“.

Казала това и почнала да лочи. Млѣкото ѝ било много вкусно. Лочила, лочила, и додѣто гърнето било пълно, удобно било за острата ѝ муцуна, ала щомъ почнало да отива къмъ дѣното, мѣчно могла да мърда муцуната си свободно. — Какво да се прави! помислила кума лиса, — какъ да остави толкова вкусно млѣко?

Тя почнала да пѣха все по-дълбоко и дълбоко главата си. Най-послѣ тѣй дълбоко я пѣхнала, че я задрѣстила . . . Тича кума лиса, върти глава и говори: